

rozhodnutí soudu, poručenci jsou ještě nedospělí, by o snížení pachtovného vůbec mohli býti slyšeni, a proto nezbyvá poručenskému soudu než, aby trval na splnění smlouvy. Kdyby nebyl pozemky a budovy spachtoval žadatel, byl by je spachtoval jiný, a ten by možná splnil smlouvu přesně. Nemůže-li pachtýř dražební podmínky splnit, je to jen nemožnost subjektivní (§ 1447 obč. zák.), a jen objektivní nemožnost sprostňuje ze závazku, smlouvu splnit (§ 878 obč. zák.). Nemožnost subjektivní může sprostiti smluvníka ze závazku, splnit smlouvu, jen tehdy, když se změni poměry tak, jak nikdo čekati nemohl. Takového případu však tu není. Jeť všeobecné známo, že vláda úsilovně pracovala o snížení vysokých cen plodin hospodářských, otázka přetřásána veřejně, takže každému rozumnému hospodáři bylo jasno, že v blízké době ceny vůbec klesnou, jak u dobytka tak u plodin. S touto okolností musil i pachtující počítat, a přepočítal-li se a nemůže z pozemků nyní vytěžit, kolik by bylo třeba, by mohl zaplatiti pachtovné, jde tato jeho kalkulační chyba na jeho vrub, — a nemohou poručenci proto trpěti nějakou újmu. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil. D ů v o d y: Rekursní soud sdílí sice názor rekurentův, že ceny hospodářských plodin značně klesly, avšak tím ještě není zákonné snížení pachtovného opodstatněno, ježto podmínky Šu 1104 až 1108 obč. zák. zde nejsou. Zabýváti se další otázkou, zda stěžovatel bude s to, pachtovné platiti, nebylo zapotřebí, to lze teprve po sklizni zodpověděti, při čemž se pouze podotýká, že výkaz příjmu neobsahuje chovu dobytka a mlékařství.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Srovnalým usnesením nižších soudu nelze duvodně vytýkati ani zřejmou nezákonnost, ani patrný odpor se spisy ani konečně zmatečnost, a proto není u předpokladů Šu 16 nesp. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., za kterých jediné by bylo lze vyhověti mimořádnému dovolacímu rekursu. Pokud stěžovatel poukazuje k Šu 1105 obč. zák., nevšímá si toho, že příslušné ustanovení platí jen tehdy, byla-li pachtovní smlouva uzavřena pouze n a j e d e n rok. Zákony ze dne 12. srpna 1921 čís. 313 a ze dne 13. července 1922 čís. 213 sb. z. a n. byly upraveny z v l á š t n í druhy pachtu, a proto nelze jich obdobně užiti v jiných případech a platí tam, kde zákon výslovně neustanovil nic jiného, zásada, že nelze vůbec proti vůli propachtovatele v nesporném řízení domáhati se snížení smlouveného pachtovného.

Čís. 2406.

Byla-li zjištěna obecná hodnota zboží (§ 88 žel. dopr. ř.) v cizí měně a jest ji vyplatiti v Kč, jest směrodatným kurs ke dni opožděné v ý p l a t y, nikoliv ke dni splatnosti.

Kromě úroků z prodlení dlužno při peněžitých dluzích nahraditi i znehodnocení jistiny.

Rozsudek netrpí neurčitostí, ukládá-li placení cizozemské měny ve měně tuzemské dle kursu v den výplaty.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, Rv II 273/22.)

Dne 20. června 1919 odevzdala firma Sch. v Buchsu 3 bedny hedvábí k dopravě firmě Sch. v Brně. Zásilka došla 22. července 1919 do stanice určení Brna, kdež bylo zjištěno, že ze zásilky scházelo určité množství hedvábí. Firma Sch. v Brně postoupila své nároky žalující pojišťovně, která dne 22. dubna 1920 škodu reklamovala, udávajíc ji na 22.603·03 švýc. franků, v čemž byly již zahrnuty i úroky do 2. listopadu 1920. Na to obdržela žalobkyně od ředitelství státních drah v Innomosti dne 2. listopadu 1920 163.978·74 rak. K, z toho 226·94 rak. K za dopravné, tedy na škodu samu 163.751·80 rak. K. Žalobkyně tvrdila, že vzhledem k tomu, že v den výplaty, 2. listopadu 1920, byl kurs švýcarského franku 67·75 K rak. obdržela strana na škodu uznanou dráhou 22.603·03 švýc. frs. pouze 2.417 švýc. frs., takže ještě od žalované dráhy má k pohledávání 20.186·03 švýc. frs. anebo peníz ten v korunách československých dle kursu dne výplaty, t. j. 2. listopadu 1920 se 6% úroky od 3. listopadu 1920 místo původně žádaných úroků od 4. srpna 1919, a domáhala se v tom smyslu odsouzení žalovaného čsl. železničního eráru. Procesní soud první stolice zamítl žalobu, pokud se domáhala plnění ve švýcarských francích, přisoudil však žalobkyni 210.578 Kč 47 h se 6% úroky od 3. listopadu 1920. Důvody: Vznikem čsl. republiky pozbyla bernská konvence ze dne 14. října 1890 čís. 186 ř. zák. na rok 1892 platnosti a vztahuje se tudíž § 100 žel. dopr. ř. pouze na případy, týkající se drah uvnitř republiky. Ve smyslu §u 62 poj. ř. z. r. 1917 jest žalobkyně jakožto pojišťovna povinna žalované předložiti průkaz, že požadovaný peníz skutečně vyplatila. Žalobkyně udává, že dle výnosu ze dne 13. dubna 1915 vyhlásilo ministerstvo železnic, že škody v cizí valutě se mají vypláceti podle železničního kursu peníze, platícího ke dni výplaty. Výnos tento dle výnosu čs. ministerstva železnic ze dne 14. srpna 1919 dosud platí. Oproti tomu tvrdí žalovaný, že citované výnosy jsou povahy vnitřní. Nesporno je, že škoda na zboží je 22.603·03 švýc. fr. a že na to zapláceno bylo dráhou dne 2. listopadu 1920 163.751·80 rak. K. Jelikož jde o náhradu škody, může býti žalovaný erár odsouzen k jejímu zaplacení pouze v čs. korunách a žalobu bylo zamítnouti, pokud alternativně žádá zaplacení švýc. fr. Jde pouze o to, v jakém kursu se mají jednak franky švýcarské, jednak zaplacené koruny rakouské přepočítati. Dle čl. 336 obch. zák. rozhoduje den splatnosti pohledávky. Pohledávka žalobkyně se nestala splatnou ani dnem podání žaloby, neboť tehdy ještě škoda nenastala, nenastala však splatnost ani dnem soupisu skutkové podstaty, neboť soupisem tím se škoda zjišťuje a ne uplatňuje. Teprve reklamací osoba, z dopravní smlouvy oprávněná, dle §§ 98 a 99 žel. dopr. ř. uplatňuje oproti dráze škodu; jí označuje dráze výši svého nároku, jí přivozuje tedy splatnost svého nároku, trvajícího ovšem již od doby převzetí zboží.

Z toho plyne, že ani den výplaty škody není co do počítání kursu rozhodným; škodu, vzniklou pozdějším zaplacením, dostane oprávněný nahrazenou pouze v úrocích. Výnosy ministerstva železnic, jichž se žalobkyně v tom směru dovolává, nejsou rozhodny již proto, poněvadž jsou pouze povahy vnitřní. Poněvadž byl v den reklamace, 22. dubna 1920, kurs švýcarského franku 1.115·20, je 22.603·03 švýcarských franků — 253.153·94 Kč. Jelikož kurs rakouské koruny byl onoho dne 26, dostala

žalobkyně zaplacením 163.751·80 rak. K v Kč zaplaceno 42.575·47 Kč a má tudíž dostati ještě zbytek 210.578·47 Kč. Co se týče námítky, že § 100 žel. dopr. ř. neplatí pro dráhy zahraniční, stačí poukázati k tomu, že § 100 je pouze provedením všeobecného ustanovení čl. 401 obch. zák. § 62 poj. ř. z r. 1917 se na případ, o který jde, vůbec nevztahuje, poněvadž nárok byl žalobkyni postoupen smlouvou, nehledě k tomu, že paragraf ten posud neplatí. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Jelikož ohledně kursů, vypočtených podle nich obnosů a ohledně práva a povinností žalované dráhy, platiti škodu v čsl. korunách, sporu není, závisí rozhodnutí rozepře jenom od rozhodnutí právní otázky, podle jakého kursu se vzniklá škoda, jejíž obnos jest ve švýc. frs. nesporný, má v čsl. koruny přepočítavati. Odvolací soud se připojuje k názoru prvního soudu, že předložené výnosy ministerstva železnic ze dne 13. dubna 1915 a ze dne 14. srpna 1919 pro svou vnitřní povahu jsou pro rozhodnutí této otázky nerozhodny a nemohou soud nikterak vázati. Otázka, podle kursu z kterého dne se škoda, v cizozemské měně oceněná, na tuzemskou měnu má přepočítati, jest otázkou čistě právní, názor ministerstva železnic nemůže býti pro soud směrodatným. Také v tom jest prvnímu soudu dáti za pravdu, že pro přepočítání je rozhodujícím kurs dne podané reklamace. Jiný den nemůže vůbec přicházeti v úvahu. Jmenovitě nemůže jím býti den, kdy zásilka byla odevzdána k dopravě, neboť toho dne škoda a nárok na náhradu ještě nevznikly; nemůže jím býti ani den, kdy žalující strana na účet škody 163.978·74 rak. korun obdržela. Pro tento den není vůbec ani právního ani hospodářského duvodu. Nemůže se zdůvodniti prodlením dráhy, neboť pak by se přepočítání musilo státi dle kursu ke dni skutečné výplaty. Dle kursu ze dne 2. listopadu 1920 by se přepočítalo tedy jen téhož dne placených 163.978·74 rak. korun, zbytek musil by se přepočítati teprve ke dni, kdy skutečně bude vyplacen. Naproti tomu stane se dnem reklamace uplatňovaný nárok na náhradu škody splatným podle §§ 904 a 1417 obč. zák., od toho dne dlužno platiti úroky z prodlení a tento den jest dnem splatnosti pohledávky, stanovený v § 336 obch. zák. jako rozhodující pro přepočítání cizí měny. Odvolací soud nemůže se však připojiti k názoru své stolice, že za den reklamace dlužno v tomto případě považovati den 22. dubna 1920, kdy právní zástupce žalující strany škodu u ředitelství státních drah v Brně reklamoval a má za to, že reklamace stala se již dne 4. srpna 1919 při soupisu skutkové podstaty na nádraží v Brně. Předloženým soupisem skutkové podstaty jest zjištěno, že v protokolu toho dne za přítomnosti firmy Sch., na níž byla zásilka adresovaná, sepsaného a touto firmou podepsaného jest výslovně napsáno: »Laut beigeschlossener Originalfaktura und Schadenersatzrechnung verlangt die Partei einen Schadenersatz von frs. 22.006·63 cent.« Takto vznesený nárok příjemce zásilky má všechny náležitosti reklamace dle §u 98 (3) žel. dopr. ř., neboť byl písemně před příslušným železničním úřadem ohlášen, řádně doložen a jest zcela určitým. Dopis právního zástupce ze dne 22. dubna 1920 jest pouhým opakováním původní reklamace. Na tomto stanovisku stálo též železniční ředitelství v Innomosti. Že den sepsání protokolu ze dne 4. srpna 1919 se musí za den reklamace pokládati, plyne také z toho, že se tímto dnem musí pokládati pro-

mlčení nároku na náhradu škody za stavené, a že sepsáním protokolu byl žalovaný nárok pevně určen tak, že proti jeho případnému zvyšování pozdějšímu mohla se železniční správa s úspěchem brániti. Když však náhrada škody reklamována byla dnem 4. srpna 1919, obdržela žalující strana penízem 163.978·74 rak. korun od ředitelství státních drah v Innomosti celou škodu nahrazenou a nemá již ničeho ku požadování.

N e j v y š š í s o u d přisoudil žalobci 20.186·03 švýc. franků v československých korunách dle kursu »peníze« ke dni výplaty, avšak nikdy více, než 289.568 Kč 60 h s 6% úroky ode dne 3. listopadu 1920.

D ů v o d y:

Žalovaný erár odvolal se proti odsuzujícímu rozsudku první stolice toliko potud, »pokud byl jím žalobci přisouzený obnos vypočítán na základě kursu švýcarských franků a rak. korun podle kursu ze dne 2. listopadu 1920« správně řečeno ze dne 22. dubna 1920, »na místo dne 4. srpna 1919,« domáhaje se jedině toho, by za den reklamace místo prvním soudem přijatého dne 22. dubna 1920 pokládán byl již den 4. srpna 1919 a na základě kursu toho dne byl výpočet dlužné částky předsevzat, v kterémž smyslu zněl i jeho odvolací návrh, při čemž arci zastával v odvolacím řízení náhled, že vyhovění jeho návrhu znamenalo by úplné zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomuto obsahu odvolání žalované strany opírajícího se pouze o námitku, že, bude-li 163.751·80 rak. korun, vyplacených žalobkyni dne 2. listopadu 1920, přepočteno dle kursu ze dne 4. srpna 1919, jak dle jejího stanoviska náleží, je tím celý nárok žalobkyně uspokojen, odpadají všechny ostatní námitky žalované strany, zejména tedy též námitka, že vznikem čsl. republiky pozbyla bernská mezinárodní dohoda ze dne 14. října 1890 čís. 186 ř. zák. pro rok 1892, tedy i její § 27 platnosti, a stejně znějící § 100 žel. dopr. ř. že se vztahuje pouze na případy, týkající se drah uvnitř republiky. Je tudíž vzhledem k tomu, že odvolací soud, přijav právní stanovisko žalované strany v příčině přepočtu, odvolání vyhověl a žalobu úplně zamítl, zabývati se na dovolání žalující strany, která stanovisko to napadá a žádá přepočet podle kursu ze dne 2. listopadu 1920, kdy 163.751·80 rak. K zapláceno bylo, zabývati se pouze otázkou, který je to den, dle jehož kursu podle práva přepočet škody, ve švýc. francích odhadnuté, jejíž výše je nesporná, státi se má. Dle §u 88 žel. dopr. ř., s nímž se srovnává § 34 cit. mezinárodní dohody, jest nahraditi obecnou cenu, kterou mělo ztracené zboží téhož druhu a téže jakosti v místě odeslání a v době přijetí k dopravě, zde tedy v Buchsu dne 20. června 1919, i jest bezesporo, že tato cena ztraceného zboží činila 22.603·03 švýc. franků. Tuto hodnotu musí tedy poškozený obdržeti, ať se výplata děje kdekoli, kdykoli a v jakýchkoli penězích. Místo a čas mají jen vliv na druh měny, v které se vyšetřená hodnota zaplatiti má, a na kurs, dle kterého se švýcarské franky na tu kterou jinou měnu přepočítati mají. Tu ustanovuje čl. 336 obch. zák., jenž má tu místo, protože jde o závazek z dopravní smlouvy, v které povozník dle čl. 395 a 401 obch. zák. ručí za škodu, která vznikla ztrátou zboží v mezičase od jeho přijetí až do jeho odevzdání — a o takovou škodu zde právě jde — toto: Co se týče měny, že dlužník může

dluh zaplatiti v měně tuzemské, tedy v tomto případě v československé — o čemž není sporu — takže k placení v měně jiné (pokud opak výslovně vymíněn nebyl) nemůže býti nucen — otázka to, která je už vyřízena tím, že výrok první stolice, jímž žádání žalobní, pokud znělo alternativně na švýcarské franky, bylo zamítnuto, nebyv žádnou stranou v odvolání napadnut, nabyl moci práva. Co se však týče kursu, praví článek 336 obch. zák., že dluh má se splatiti v tuzemské měně dle hodnoty (kursu) v čas splatnosti. A v tom jest jádro sporu. Žalovaná strana klade splatnost na den 4. srpna 1919 a přepočítává 163.751·80 rak. K, které žalobkyni dne 2. listopadu 1920 od ředitelství rak. státních drah v Innomosti vyplaceny byly, dle kursu k uvedenému dni 4. srpna 1919, takže tím prý celá hodnota 22.603·03 švýc. franků kryta byla, a odvolací soud s tím souhlasí. Žalující strana napadá především náhled, že splatnost nastala již 4. srpna 1919, ale míní nad to dále, že i kdyby tomu tak bylo, nelze hodnotu počítati dle kursu toho dne, ježto žalovaná toho dne neplatila, nýbrž až 2. listopadu 1920, kdy byla již v prodlení, a za následky prodlení, jež zde záleží v znehodnocení kursu rak. měny, v které výplata se stala, že ručiti musí, i uplatňuje proto žalobkyně přepočet dle kursu ke dni 2. listopadu 1920 jakožto dni výplaty 163.751·80 rak. K, jež tehdy činily už jen 2417 švýc. franků, takže zbývá platiti ještě 20.186·03 švýc. franku, jichž přepočet však vyžaduje nikoli podle kursu ke dni budoucí výplaty, nýbrž rovněž dle kursu ku dni 2. listopadu 1920, jakožto dni výplaty oněch 163.751·80 rak. K, ježto prý železniční správa obnosem tím škodu hraditi zamýšlela a den ten tedy musí prý považován býti za den skutečně výplaty. Nemá pravdu ani ta, ani ona strana. Správně sice, že splatnost nastala již dne 4. srpna 1919, jak vhodně odvolací soud dovodil, a nikoli teprve dne 22. dubna 1920, jak první soud míní, avšak to jest lhostejno, protože, jak hned dovozeno bude, na otázku přepočtu to vlivu nemá a úroky z prodlení, pro jichž počáteční termín to rozhodné jest, žádá žalobkyně teprv od 2. listopadu 1920 — oproti žalobě, kde je žádala již od 4. srpna 1919 — takže všechny vývody dovolání, dnem splatnosti se obírající, jsou bezpředmětny. Pro otázku přepočtu není den splatnosti rozhodným z těchto důvodů: Pravda sice, že čl. 336 obch. zák. stanoví, že přepočet děje se podle hodnoty (kursu) v čas splatnosti, avšak předpokládá při tom, že v čas splatnosti také skutečně zapláceno bude, takže by se na smyslu nic nezměnilo, ani kdyby zákon užil místo toho výrazu »v čas splacení,« jal: se děje na př. v mín. nař. ze dne 21. května 1848 čís. 1152 sb. z. s. potvrzeném patentem ze dne 2. června 1848 čís. 1152 sb. z. s., kde se praví, že dlužník cizozemské peníze může platiti v bankovkách (tuzemské měně) dle hodnoty »v čas placení,« což nemá nic jiného znamenati, než co stanoví čl. 336 obch. zák. Otázky prodlení a jeho následků čl. 336 obch. zák. nikterak se nedotýká, neboť zde není sídlo této materie, tu přicházejí moci článku 1 obch. zák. na řadu předpisy občanského zákona o prodlení a náhradě škody z toho důvodu. Na omylu jsou stolice, vycházející z názoru, že při peněžitých dluzích následky prodlení nahražují se pouze úroky z prodlení. § 1333 obč. zák. praví sice, že škoda, kterou dlužník věřiteli způsobil tím, že v čas neplatil, nahraňuje se zákonnými úroky, avšak tu zákon myslí na normální případ, kde hodnota

kapitálu zůstala prodlením nedotčena, neboť, byla-li i tato dotčena, spadá i ona pod všeobecné předpisy o náhradě škody § 1293, 1295, 1323, 1324 obč. zák., jež sice vyžadují, aby dlužník škodu zavinil, ale toto zavinění se zde, v případě nesplnění smluvního nebo zákonného dluhu, předpokládá a jen se zůstává dlužníku, aby se vyvinil protidůkazem, t. j. že mu splnění (včasné splnění) bez jeho viny bylo nemožno (§ 1298 obč. zák.), kterého důkazu však žalovaný erár ani nenabídl ani nenastoupil. Že je dlužník povinen, všecku škodu, prodlením způsobenou, nahraditi, tedy i úbytek na hodnotě jistiny, plyne i ze všeobecného předpisu §u 912 obč. zák., dle něhož vedlejší povinnosti jeho dluhu záležejí v náhradě způsobené škody nebo toho, co věřiteli na tom záleží, že závazek nebyl řádně splněn (t. zv. interesse), jež ovšem zahrnuje především ušlý zisk, jakým se úbytek kapitálové hodnoty jeví. Tak i tento předpis vyvrací úzký doslov §u 1333 obč. zák. Ale zda a jaký úbytek na hodnotě jistiny budoucím placením dle kursu dne splatnosti by nastal, objeví se teprve při placení porovnáním kursu dne výplaty s kursem dne splatnosti, ale ať by byl jakýkoli, vždy bude kryt placením dle kursu dne výplaty, neboť tím obdrží věřitel vždy hodnotu dluhované částky cizí měny, zde tedy 20.186·03 švýc. fr., hodnoty to stále a nezměnné. Úbytek by nastal, pakli by kurs Kč byl v den budoucí výplaty nižší, než byl v den splatnosti, neboť tu by věřitel dle kursu dne splatnosti obdržel méně Kč, než kolik je potřeba, by si mohl pořídit 20.186·03 švýc. franků, které má dle hodnoty dostat, i nemusí tedy s menším obnosem býti spokojen. V opačném případě, kdyby kurs v mezičase stoupl a byl tedy vyšší v den výplaty, než v den splatnosti, bude hodnotu 20.186·03 švýc. franků představovati již menší počet Kč, než jakého bylo třeba, aby ten počet švýc. franků byl mohl býti pořízen v čase splatnosti. Tu tedy dlužník není povinen, aby platil dle kursu splatnosti, protože věřitel by dostal více, než co mu dle hodnoty náleží. Z toho jde, že rozhodným jest jen kurs ke dni výplaty a nezáleží na kursu ke dni splatnosti, který zde také ani zjištěn nebyl. Z toho ale také jde, že není v právu žalovaný erár, přepočítáváje 162.751·03 rak. K., žalobkyni ředitelstvím drah v Innosti dne 2. listopadu 1920 vyplacených dle kursu ke dni 4. srpna 1919 jakožto dni splatnosti, a že naopak právem účtuje žalobkyně tento obnos dle kursu dne 2. listopadu 1920 jakožto dne výplaty 1 švýc. frank = 6.775 rak. K., jež žalovaná strana nepopřela a jež tedy dlužno pokládati dle §u 267 c. ř. s. vzhledem k celému přednesu jejímu za doznaný. Pak ale zapláceno vskutku jen 2.417 švýc. franků a zbývá k placení ještě zažalovaných 20.186·03 dle kursu ke dni budoucí výplaty. Neprávem žalobkyně žádá výplatu dle kursu ke dni 2. listopadu 1920, neboť tu se stala jen výplata částečně, t. j. obnosu rak. korun 163.751·03, který sčítavala dle kursu ke dni výplaty, kdežto nevyplacený zbytek musí býti sčítován dle kursu své budoucí výplaty. Ale poněvadž žalující, vypočetši zbytek ten dle kursu ke dni 2. listopadu 1920 na 289.568 Kč 60 h žádá tento obnos, jest tento obnos zároveň nejzazší hranicí, takže, i kdyby kurs v den budoucí výplaty ukazoval na více, nemůže toto plus býti přisouzeno. Totéž platí i o úrocích, jež by byly jinak příslušely od 4. srpna 1919, jež však žalující žádá od 3. listopadu 1930. Jde jen o to, může-li tak

býti rozsudek pronesen, že se přisuzuje takový obnos Kč, jenž dle kursu v den výplaty představovati bude 20.186·03 švýc. franků. Nejvyšší soud míní, že může, neboť jednak jinak to při tomto stavu věci ani nejde, jednak nevádí tomu žádný předpis; nevádí tomu § 406 c. ř. s., neboť splatnost dávno nastala, a jen cifra dluhovaných Kč vyjadřuje se poměrem budoucího kursu, že však pro ni dán pevný a bezpečný základ v přesné cifře švýc. franků, pročež nevádí ani předpis Šu 7 ex. ř., dle něhož v exekučním titulu musí býti udán objem dluhovaného plnění, neboť ten je řečeným poměrem dostatečně určen. Určitým obnosem švýc. franků je konečně vyhověno i Šu 14 kn. zák.

Čís. 2407.

Byl-li učiněn návrh na vydání rozsudku pro zmeškání dle Šu 396 c. ř. s., lze přihlédnouti pouze ke spisům, které jsou při žalobě, nikoliv však ke spisům, kterými byl důkaz pouze nabídnut, které by si však soud musel teprve opatřiti, kdyby jimi důkaz připustil.

(Rozh. ze dne 20. března 1923, Rv II 300/22.)

K žalobě o náhradu škody, jež vzešla žalobci tím, že byl pokousán psem žalovaného, nedostavil se žalovaný k prvnímu roku u o k r e s n í h o s o u d u, načež k návrhu žalobce vyneseno bylo rozhodnutí pro zmeškání, jímž bylo žalobě vyhověno. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel spatřuje dovolací duvod Šu 503 čís. 3 c. ř. s. ve zjištění odvolacího soudu, že se žalobce ani neodvolal na trestní spisy, pokud jde o jeho pracovní nezpůsobilost, a že v této otázce přijal odvolací soud za základ svého rozhodnutí skutková tvrzení žalobní, jak je zjistil první soudce ve smyslu Šu 396 c. ř. s. pro rozsudek pro zmeškání, ač tato skutková zjištění dle mínění dovolatelova odporují v podstatné části trestním spisům. Než tomu není tak, neboť ze žaloby jest patrné, že žalobce v ní nabídl důkaz trestními spisy pouze o tom, že rozsudkem ze dne 10. ledna 1922 byl žalovaný odsouzen pro přestupek Šu 391 tr. zák. k pokutě 50 Kč a že žalobce byl se svým soukromoprávním nárokem odkázán na pořad práva. Avšak i kdyby byl býval v žalobě nabídnut důkaz trestními spisy o tom, jak dlouho trvala pracovní nezpůsobilost žalobcova, nebyl soud oprávněn prováděti důkaz těmito spisy, jenž přirozeně by vyžadoval předchozího průvodního usnesení, když žalobcem byl učiněn návrh, aby proti žalovanému k roku se nedostavivšímu, byl vydán rozsudek pro zmeškání, neboť dle Šu 396 c. ř. s. lze v takovém případě přihlížeti jen ke spisům, které jsou při žalobě, nebo při roku stranou předloženy byly, nikoliv však ke spisům, kterými důkaz byl pouze nabídnut, které by však teprve soud musel si opatřiti, kdyby ve sporu nabídnutý důkaz jimi připustil. Právem tudíž oba nižší